

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094494224/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

Pukeskaf, logul! blev det ved, liksom det talte inden i mig.
Det synes særlig at være sammensatte substantiver, tænkte jeg,
filologisk interesseret.

Mursten, benhus, runddans! lige i en køre.

Særdels interessant, sa jeg højt; dette her er da endelig noget
nyt. Mon det er mig selv, der hvirker det mod min vilje?

Stankelben! hvæsedet det arrig.

Nå, jeg må måske ikke tale højt; det skal jeg nok la være med,
sa jeg føjelig og indsmigrende, i håb om at undgå mer af den
slags.

Så blev det stille igen, og jeg begyndte at falde hen. Men
pludselig kom der væltende en hel forsamling, djævelskab i fiske-
form og med lange ben og næb, troldtoj flyvende med lugen op-
ad, halv udragede basilisker med ben og hoved stikkende ud af
æggeskallen, uhyrer, som blæste på trompet med tryner, og aller-
bagest en gammel kølling med en stor pokal vin og slæbende et
splitternøgent fruentimmer med sig.

Den hellige Antonius' fristelse, tænkte jeg og vignede; men
hvad i al verden kommer det mig ved? Jeg er vel ikke i en passen-
de tilstand til det.

Dermed forsvandt alt det. Så kom der et ansigt frem af mør-
ket, uhyre stort, skinnende belyst, og det nærmede sig mit; øjne-
ne var lukkede, men munden stod åben.

Jeg vil absolut ikke kysse, sa jeg. Gu vil jeg ej! Og så satte jeg
mig op i sengen. Nu holder det op! erklærede jeg ud i mørket;
her blir jeg siddende, til det er borte.

Det var straks væk, men så begyndte det at rive og slide i
hjærtet, i mellemgulvet og i nakken, og blyet på hodet blev stadig
varmere.

Ja værsgo, sa jeg; det må jeg jo finde mig i, men det andet skal
jeg ikke ha mer af. Jeg blæser jer et stykke, forsatte jeg ud i stu-
en; mit legeme kan I mishandle, men min sjæl lir I være i fred.

Der gik noen tid, og pludselig, inden jeg kunde hindre det,
smækkede mine kæber vokisomt sammen, og jeg havde nær bidt
mig i tungen. Jeg blev siddende og anspændte al min agtpågiven-
hed for at afværge nye anfald. Der gik nogle minutter, og jeg blev